

המת], (22) וקדש [הנזיר] את ראשו [לחזור ולהתחיל מנין נזירותו] ביום ההוא. (23)

דין סתירת הנזירות בגלל הטומאה:

וחזיר [הנזיר] לדי' את ימי נזרו [יחזור וימנה נזירותו ככתחלה], והביא (24) כבש בן שנתו

וביום השמיני [לטהרתו] (20) יבא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן, אל פתח אהל מועד.

ועשה הכהן אחד [מהם] לחטאת ואחד [מהם] לעלה, (21) וכפר [הכהן] עליו מאשר חטא על הנפש [שלא נזהר מטומאת

22. כן פירש רש"י, ודבריו מחודשים ולא נזכר ענין זה במסכת נזיר; והוסיף רש"י: רבי אליעזר הקפר אומר: שציער עצמו מן היין, וראה בגמרא נזיר ג א ודף יט א ודף כב א, בכיאר שיטתו של רבי אליעזר הקפר, ואם נאמרו דבריו בנזיר טמא בלבד או אף בנזיר טהור, וראה שם גם ביאור חטאו.

23. א. נחלקו תנאים [ראה נזיר דף יח] מאימתי מתחיל הנזיר למנות את ימי טהרתו, ושתי שיטות יש שהן ארבע: יש הסוברים: מה שאמרה תורה "וקדש את ראשו ביום ההוא" היינו ביום השביעי שהוא יום התגלחת.

ויש הסוברים: "וקדש את ראשו ביום ההוא" היינו ביום השמיני שהוא יום הבאת הקרבנות. ושלוש שיטות תנאים יש מתי מתחיל הוא למנות נזירות טהרה ביום השמיני:

א. מתחילת יום השמיני ואף על פי שלא הביא עדיין קרבנות כלל.
ב. אחר החטאת, אבל האשם והעולה אינם מעכבים, [ולדעת התוספות, שיטה זו היא ה"סתם משנה" שבמסכת נזיר].

ג. כשם שחטאתו מעכבתו כך אשמו מעכבו, אבל העולה לשיטת כולם אינה מעכבת.

ונחלקו האחרונים [ראה מנחת חינוך הנדמ"ח מצוה שעז אות ו, ובקרבן אורה לרף נז ב, ועוד אחרונים] אם התגלחת מעכבת את קרבנות הטומאה ואת חלות נזירות טהרה.

24. פשטות הפסוק משמע, שתחילת נזירות

20. זה שאמר הכתוב "ביום השמיני", לא בא הכתוב אלא להוציא את יום השביעי, אבל משמיני ואילך יכול להקריב; ומנין אני אומר שלא בא הכתוב להוציא אף את התשיעי, משום שקבע הכתוב זמן לקרבנות הקרבין על גבי המזבח שלא יירצו לקרבן אלא מיום השמיני וכמו שנאמר: "ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לדי'", וקבע כאן הכתוב זמן למקריבין, מה בקרבנות הקרבין הכשיר את היום השמיני, וגם משמיני והלאה, אף במקריבין הכשיר את היום השמיני, וגם משמיני והלאה, רש"י.

ביאור הדמיון הוא, שאף קרבנות הטומאה הם כדי להרצותו שיחול עליו נזירות טהרה [לדעת התנאים הסוברים כן, והכי קיימא לן], וכמו שפירש רש"י על הכתוב: "ועשה הכהן אחד לחטאת וגו' וקדש את ראשו ביום ההוא", ופירש רש"י "לחזור ולהתחיל מנין נזירותו", וכמו שאמרו בשבועות לז א "התם [בנזיר טמא] מייתי קרבן, כי היכי דליחול עליה נזירות בטהרה".

21. כלומר: אם לא פירשו הבעלים בשעת לקיחתם איזה לחטאת ואיזה לעולה, הרי הקן מתפרשת בשעת עשיית הכהן, כשעושה את זה לחטאת ואת זה לעולה, ש, אין הקינין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן, [כמבואר בגמרא נזיר כו ב ובשאר מקומות]; וזה הוא שאמר הכתוב "ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעולה"